

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำหรับการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร
2. ความเป็นมาของคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
3. วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
4. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

ความหมายของการประเมินหลักสูตร นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ต่างกันดังนี้

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good.1945 : 209) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินหลักสูตรคือการประเมินกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นความถูกต้องของจุดมุ่งหมาย ความสัมพันธ์และความต่อเนื่องของเนื้อหา และผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรซึ่งนำไปสู่ การตัดสินใจในการวางแผน การจัดโครงการ การต่อเนื่อง และการหมุนเวียนของกิจกรรมโครงการต่างๆ ที่จัดให้มีขึ้น

ลี เจ ครอนบาช (Lee J. Cronbach.1970 : 231) ให้ความหมายว่า การประเมินหลักสูตรคือการรวบรวมข้อมูลและการใช้ข้อมูลเพื่อตัดสินใจในเรื่องโปรแกรมหรือหลักสูตรการศึกษา

สตัฟเฟิลบีม และคณะ (Stufflebeam Daniel L.et al. 1971 : 128) ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรว่า การประเมินหลักสูตรคือ กระบวนการหาข้อมูล เก็บข้อมูล เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจทางเลือกที่ดีกว่าเดิม

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539 : 239) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจข้อบกพร่องหรือปัญหา เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขขององค์ประกอบทุกส่วนของหลักสูตรให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นหรือเพื่อตัดสินคุณค่าของหลักสูตรนั้นๆ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537 : 217) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การพิจารณาทบทวนเกี่ยวกับคุณภาพของหลักสูตรโดยใช้ผลการวัดในแง่มุมต่างๆ ของสิ่งที่จะประเมินนำมาพิจารณาร่วมกัน เช่น ตัวเอกสาร หลักสูตร วัสดุหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน ตัวผู้เรียน ความคิดเห็นของผู้ใช้หลักสูตร และความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องในชุมชนและสังคม

รวิวรรณ สุวานิช (2548 : 136) ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรว่า เป็นการ ตัดสินคุณค่าของหลักสูตร โดยอาศัยการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้าง การใช้ และผลของการ ใช้หลักสูตร

จากความหมายของการประเมินหลักสูตรที่นักการศึกษากล่าวมา สรุปได้ว่าการประเมิน หลักสูตร หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูล การวัดและการวิเคราะห์ผลเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการ ตัดสินคุณค่าของหลักสูตร และพิจารณาหาทางเลือกในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรจะต้องดำเนินการทุกขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร แต่ละขั้นตอน จะมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป แต่โดยทั่วไปจะไม่แตกต่างกันมาก จุดมุ่งหมายของการ ประเมินหลักสูตร ดังนี้

1. เพื่อตรวจสอบคุณภาพองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตรทุกองค์ประกอบว่ามีความ เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันตลอดจนแนวโน้มของสังคมในอนาคตมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อตัดสินระบบการบริหารหลักสูตร การนิเทศกำกับดูแล การจัดกระบวนการ เรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อติดตามผลผลิตของหลักสูตรได้แก่ ผู้เรียนหรือบัณฑิตมีคุณลักษณะ อันพึง ประสงค์ตามที่ได้กำหนดไว้หรือไม่
4. เพื่อตัดสินคุณค่าของหลักสูตรว่าดีควรใช้ต่อไป หรือต้องปรับปรุงแก้ไขหรือต้อง ยกเลิกการใช้หลักสูตรทั้งหมด

ระยะของการประเมินหลักสูตรและขั้นตอนการดำเนินงาน

แม้ว่าจะมีการร่วมคิดร่วมวิเคราะห์ร่วมพัฒนาหลักสูตรจากบุคลากรหลายฝ่าย รวมถึงมี กระบวนการที่ดำเนินการนำหลักสูตรไปใช้ แต่อาจมีข้อบกพร่องของหลักสูตรในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง ได้ ดังนั้นจึงต้องมีการประเมินหลักสูตรอยู่เป็นระยะเพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดและหาแนวทางแก้ไข ปรับปรุงให้หลักสูตรมีคุณภาพ โดยทั่วไปการประเมินหลักสูตรจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ประไพ ฉลาดคิด (2548 : 240 - 243) และรวิวรรณ สุวานิช (2548 : 136 -137) อธิบายถึงการประเมินหลักสูตร ทั้ง 3 ระยะไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. การประเมินหลักสูตรก่อนการนำไปใช้

การประเมินหลักสูตรในขั้นตอนนี้ สิ่งที่จะประเมินคือ เอกสารหลักสูตร การ เตรียมการบริหารหลักสูตร และการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนการดำเนินงานมี ดังนี้

กำหนดจุดประสงค์ของการประเมิน ขั้นตอนนี้จะเป็นการกำหนดจุดประสงค์ ของการประเมินในแต่ละด้าน ดังนี้

1.1.1 การประเมินเอกสารหลักสูตร เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตรและคุณภาพของเอกสาร

1.1.2 การประเมินการเตรียมการบริหารจัดการหลักสูตร เป็นการตรวจสอบความเป็นไปได้ของกระบวนการใช้หลักสูตร ได้แก่ การเตรียมการด้านงบประมาณ และบุคลากร

1.1.3 การประเมินการจัดเตรียมทรัพยากรหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้หลักสูตร ได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และวัสดุหลักสูตรอื่น ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้หลักสูตรให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

1.1.4 การประเมินผลผลิตของหลักสูตร เป็นการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด

วางแผนดำเนินการประเมินผล การวางแผนดำเนินการประเมินเป็นการนำจุดประสงค์ของการประเมินในแต่ละเรื่องมากำหนดขอบข่ายให้ชัดเจน เช่น ผู้รับผิดชอบการประเมิน ข้อมูลที่ต้องการเก็บ ข้อมูลเชิงปริมาณหรือข้อมูลเชิงคุณภาพ แหล่งข้อมูล วิธีการเก็บข้อมูล ผู้ให้ข้อมูล การกำหนดช่วงเวลาในการวิเคราะห์ข้อมูล และการรายงานผลการประเมิน

การประเมินคุณค่าของหลักสูตร เป็นการตรวจสอบภาพรวมของการทดลองใช้หลักสูตรฉบับร่าง โดยสำรวจความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรฉบับร่าง ทั้งในสถานศึกษาและในชุมชน ผลจากการประเมินในระยษนี้จะมีคุณค่าที่แท้จริงเมื่อนำหลักสูตรไปใช้จริงอย่างกว้างขวาง

2. การประเมินหลักสูตรระหว่างการนำไปใช้

การประเมินหลักสูตรระหว่างการนำไปใช้ เป็นการประเมินระบบการบริหารจัดการหลักสูตร การนำหลักสูตรไปสู่การสอน การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร การนิเทศ และการกำกับดูแลการใช้หลักสูตร การประเมินหลักสูตรในขั้นตอนนี้มีกระบวนการ ดังนี้

การประเมินระบบบริหารจัดการหลักสูตร การประเมินในขั้นนี้จะเป็นการประเมินอย่างต่อเนื่องเพื่อศึกษากระบวนการหลักสูตรทุกด้าน ตั้งแต่การเตรียมบุคลากร การจัดครูเข้าสอน การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การจัดแหล่งเรียนรู้ การจัดเตรียมทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ การจัดสรรงบประมาณ เป็นต้น การประเมินเหล่านี้จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพและปัญหาที่เกิดจากการนำหลักสูตรไปใช้ ถ้าสถานศึกษาสามารถดำเนินการประเมินในด้านนี้ได้อย่างต่อเนื่องทุกปีการศึกษา จะทำให้ได้ข้อมูลสำหรับการปรับปรุงกระบวนการหลักสูตรได้อย่างทันท่วงที

การประเมินการจัดกระบวนการเรียนรู้ เป็นการประเมินประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปสู่การสอนของครู ได้แก่ การประเมินกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งต้องกำหนดขอบข่ายการประเมินให้รอบคอบชัดเจนและทำการประเมินทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เช่น ความมั่นใจของผู้สอน การสนับสนุนด้านการจัดการเรียนรู้จากฝ่ายบริหาร การจัดชั้นเรียนและการสร้างบรรยากาศใน

ชั้นเรียน ความพร้อมของผู้เรียนในการเรียนรู้ ความชัดเจนของวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ วิธีการประเมินอาจใช้การสังเกตการสอน การสัมภาษณ์ผู้เรียน และแบบประเมินการสอนซึ่งประเมินโดยผู้เรียน

การประเมินระบบและวิธีการนิเทศกำกับดูแลการใช้หลักสูตร การประเมินในส่วนนี้จะช่วยสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรได้ผลดี สิ่งที่ควรประเมิน เช่น ประเมินระบบและวิธีการนิเทศภายในของผู้บริหารด้านการใช้หลักสูตร การประเมินความสอดคล้องระหว่างวิธีการนิเทศกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ระดับการยอมรับการนิเทศของผู้สอน

การประเมินผลผลิตของหลักสูตร คณะกรรมการประเมินหลักสูตรสามารถแบ่งการประเมินผลเป็นระยะๆ และทำการประเมินผลย่อย เพื่อทราบพัฒนาการของผู้เรียนซึ่งเป็นผลผลิตของหลักสูตรที่เกิดจากการใช้หลักสูตรในแต่ละระยะ ส่วนการประเมินเพื่อศึกษาผลระยะสุดท้าย ได้แก่ การประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาในแต่ละช่วงชั้น

3. การประเมินหลังการนำหลักสูตรไปใช้

เป็นการประเมินหลักสูตรเมื่อนำหลักสูตรไปใช้แล้วครบกระบวนการ เป็นการประเมินรวบยอดเมื่อสิ้นสุดโครงสร้างของหลักสูตร การประเมินหลักสูตรในระยะนี้เป็นการประเมินองค์ประกอบทั้งหมดของหลักสูตร เช่น เอกสารหลักสูตร วัสดุหลักสูตร บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร การบริหารจัดการหลักสูตร การนิเทศกำกับติดตาม กระบวนการจัดการเรียนรู้ และผลผลิตที่เกิดขึ้นจากหลักสูตร ซึ่งเป็นการประเมินที่แตกต่างกันบ้างในช่วงเวลาของการประเมิน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม (testing) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนของผู้เรียน ใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง ตัวแทนชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลนำมาใช้สรุปและตัดสินใจหลักสูตรว่าควรจะดำเนินการใช้ต่อไป หรือควรปรับปรุงแก้ไข หรือยกเลิกการใช้หลักสูตร การประเมินในขั้นตอนนี้ ข้อมูลที่ได้จากผลการประเมินจะเป็นตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพของหลักสูตร และใช้เป็นข้อมูลสำหรับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขหรือปิดหลักสูตร ตัวอย่างเช่น หลักสูตรระดับอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษาได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 โดยมีแนวปฏิบัติให้สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร ทุกปี การศึกษา และเมื่อครบรอบการใช้หลักสูตร เช่น หลักสูตร 4 ปี จะต้องดำเนินการประเมินผลรวมเมื่อครบ 4 ปี และต้องนำผลมาปรับปรุงแก้ไขหรือปิดหลักสูตร ถ้าสถาบันอุดมศึกษาประสงค์จะเปิดหลักสูตรนั้นต่อไป จะต้องดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร ขออนุมัติหลักสูตรปรับปรุงต่อสภาสถาบัน และส่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อขอความเห็นชอบ และหากผลการดำเนินงานไม่บรรลุตามจุดหมายของหลักสูตร บัณฑิตมีงานทำน้อย หรือเป็นสาขาที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของประเทศ สถาบันอุดมศึกษาอาจดำเนินการปิดหลักสูตรโดยขออนุมัติสภาสถาบัน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อทราบ

กล่าวโดยสรุป การประเมินหลักสูตรควรทำทุกขั้นตอนตั้งแต่ก่อนการใช้หลักสูตรเพื่อศึกษาคุณภาพของหลักสูตรตั้งแต่การพัฒนาหลักสูตร จนถึงการเตรียมการใช้หลักสูตร ต่อมาต้องประเมินหลักสูตรระหว่างการใช้ไปใช้ เพื่อศึกษาความก้าวหน้า ศึกษาประสิทธิภาพการบริหารจัดการหลักสูตร ศึกษาปัญหาและอุปสรรค เพื่อการวางแผนปรับปรุงหลักสูตรได้ทันทั่วทั้ง และขั้นสุดท้ายประเมินหลังการใช้หลักสูตร เพื่อตัดสินคุณค่าของหลักสูตร การประเมินหลักสูตรทุกระยะที่กล่าวมาสามารถสรุปขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินหลักสูตร
2. ออกแบบการประเมินหลักสูตร ตั้งแต่การกำหนดกลุ่มบุคคลที่เป็นเป้าหมายที่จะให้ข้อมูล กำหนดแหล่งเก็บข้อมูล จัดทำเครื่องมือเก็บข้อมูล กำหนดเกณฑ์ในการประเมินและแปลผล กำหนดระยะเวลาในการประเมินในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการหลักสูตร
3. รวบรวมข้อมูลตามวิธีการที่ได้วางแผนไว้
4. วิเคราะห์ข้อมูล
5. รายงานผลการประเมินให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และเพื่อร่วมกันหาแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพหลักสูตร ให้ดีขึ้น

รูปแบบการประเมินหลักสูตร

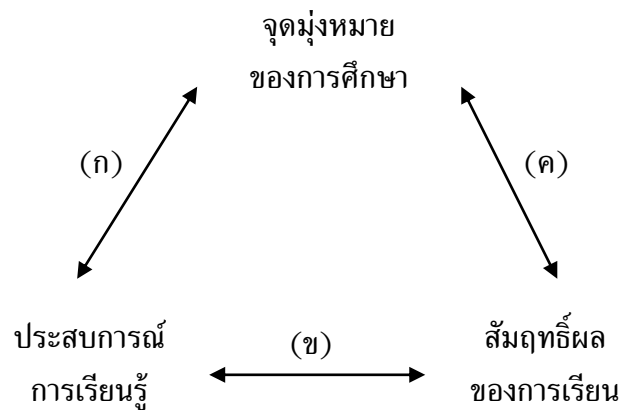
รูปแบบการประเมินหลักสูตรซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรได้เสนอไว้มีหลายรูปแบบ ผู้รับผิดชอบประเมินหลักสูตรสามารถเลือกใช้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการประเมินที่กำหนดไว้ รูปแบบการประเมินหลักสูตร แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. รูปแบบการประเมินที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal attainment model) ได้แก่ รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์ (Ralph W. Tyler) รูปแบบการประเมินหลักสูตรของแฮมมอนด์ (Robert L. Hammond) เป็นการประเมินที่เน้นการตรวจสอบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. รูปแบบหลักสูตรที่ยึดเกณฑ์เป็นหลัก (Criterion Model) เป็นรูปแบบการประเมินที่ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญในการตัดสินคุณค่าของหลักสูตรโดยใช้เกณฑ์เป็นหลัก เช่น รูปแบบการประเมินของสแตก (Robert E. Stake) ที่เรียกว่า “Congruence and contingency model” เป็นการประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ระหว่างการใช้หลักสูตร และผลลัพธ์จากการใช้หลักสูตร
3. รูปแบบการประเมินหลักสูตรที่ช่วยในการตัดสินใจ (Decision Model) ซึ่งเป็นรูปแบบการประเมินที่เน้นการรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง ดังเช่น รูปแบบการประเมินของโพรวัส (Malcolm Provus) รูปแบบการประเมินหลักสูตรของฟาย เดลตา แคปปา (The Phi Delta Kappa Committee Model) ซึ่งได้เสนอรูปแบบการประเมินที่เรียกว่า “CIPP Model” รูปแบบการประเมินของโกว์ (Gow)

รูปแบบการประเมินผลหลักสูตรมีหลายรูปแบบดังกล่าว การที่จะเลือกรูปแบบใด มาใช้ในการประเมินหลักสูตรนั้นต้องเลือกให้เหมาะสมกับความต้องการ และวัตถุประสงค์ของการประเมินหลักสูตร รายละเอียดของรูปแบบการประเมินหลักสูตรดังกล่าวมี ดังนี้

1. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์ (Ralph W. Tyler)

รูปแบบการประเมินหลักสูตรของราล์ฟ ไทเลอร์ เป็นรูปแบบที่เน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากหลักสูตร ในทัศนะของไทเลอร์นั้นถือว่ากระบวนการทางการศึกษามีจุดเน้นอยู่ 3 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายของการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้ และสัมฤทธิ์ผลของการเรียน ซึ่งมีความสัมพันธ์กันดังนี้

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางการศึกษา

ที่มา : สัจด์ อุทรานันท์. 2532 : 282

จากภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางการศึกษา เมื่อมองในด้านการประเมินหลักสูตรจะเป็นรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่ใช้ได้ทุกระยะ ตั้งแต่การประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินระหว่างการนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินหลังการนำหลักสูตรไปใช้ สัญลักษณ์ (ก) เป็นการประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ คือการประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับประสบการณ์การเรียนรู้ สัญลักษณ์ (ข) เป็นการประเมินระหว่างการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อเปรียบเทียบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้ปฏิบัติจริงกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ สัญลักษณ์ (ค) เป็นการประเมินเพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษา

2. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของแฮมมอนด์

โรเบิร์ต แฮมมอนด์ (Robert Hammond อ้างถึงใน ใจทิพย์ เชื้อรัตน์พงษ์. 2539 : 226-231) มีแนวคิดในการประเมินหลักสูตรโดยยึดจุดประสงค์เป็นหลัก โดยประเมินองค์ประกอบต่างๆ ในรูปของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ของมิติต่างๆ ทางการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 3 มิติ (dimensions) แต่ละมิติจะประกอบด้วยตัวแปรที่สำคัญๆ ที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันหลายตัวแปร มิติทั้ง 3 ได้แก่ มิติด้านการ

สอน (instructional dimension) มิติด้านสถาบัน (institutional dimension) และมิติด้านพฤติกรรม (behavioral dimension) ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.2 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในมิติต่าง ๆ

ที่มา : ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. 2539 : 227

1. มิติด้านการสอน ประกอบด้วยตัวแปรสำคัญ 5 ตัวแปร คือ

การจัดการชั้นเรียนและตารางสอน เป็นเรื่องของการจัดตารางสอนของครู และตารางเรียนของนักเรียน การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะต้องคำนึงถึงเวลาและสถานที่ (time and space) หมายถึงการกำหนดช่วงเวลาสอนที่ต้องคำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียน และลักษณะวิชาว่า ควรจัดวิชาใดก่อนหลังในตารางสอน ส่วนสถานที่ หมายถึงลักษณะการแบ่งกลุ่มนักเรียน และลักษณะ การเลื่อนชั้นสูงขึ้นไป ซึ่งอาจจัดเป็นระดับชั้นเรียงลำดับตามความยากง่าย หรือการไม่แบ่งชั้น (non graded organization) หรือแบบผสมผสานทั้ง 2 แบบ

เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระที่จะนำมาจัดการเรียนการสอน ซึ่ง ประกอบด้วยโครงสร้างของความรู้ สาระสำคัญ และวิธีการแสวงหาความรู้ตามลักษณะเฉพาะของแต่ละวิชา การจัดลำดับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของผู้เรียนและชั้นเรียนแต่ละระดับ

วิธีการ หมายถึง หลักการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมการเรียน การสอน รวมทั้งปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน หลักการเรียนรู้ควรคำนึงถึง องค์ประกอบ 4 ประการ คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม (active participation) การ ให้ข้อมูลย้อนกลับทันที (immediated feedback) แก่นักเรียน การให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์แห่ง ความสำเร็จ (successful experiences) การแบ่งและจัดลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ทีละน้อย (gradual approximation)

สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ หมายถึง สถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือ ห้องปฏิบัติการ วัสดุสิ้นเปลืองต่างๆ รวมถึงสิ่งที่มีผลต่อการใช้หลักสูตรและการสอนด้านอื่นๆ

งบประมาณ หมายถึง งบประมาณที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน การซ่อมแซม เงินเดือนครู ค่าจ้างบุคลากรที่จะทำให้งานการใช้หลักสูตรประสบความสำเร็จ

2. มิติด้านสถาบัน ประกอบด้วยตัวแปรที่ใช้ในการประเมินหลักสูตร 5 ตัวแปร คือ

2.1 นักเรียน ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ความสนใจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สุขภาพกายและสุขภาพจิต ภูมิหลังทางครอบครัว

2.2 ครู ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ อายุ เพศ วุฒิสถิตทางการศึกษา ประสบการณ์ทางการสอน เงินเดือน กิจกรรมที่ทำเวลาว่าง การฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในช่วงระยะเวลา 1-3 ปี ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

2.3 ผู้บริหาร ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่อายุ เพศ วุฒิสถิตทางการศึกษา ประสบการณ์ทางการบริหาร เงินเดือน ลักษณะทางบุคลิกภาพ การฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในช่วงระยะเวลา 1-3 ปี ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานด้านวิชาการ

2.4 ผู้เชี่ยวชาญ ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ อายุ เพศ ความเชี่ยวชาญ เฉพาะด้าน ลักษณะของการให้คำปรึกษาหรือช่วยเหลือ ลักษณะทางบุคลิกภาพ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

2.5 ครอบครัว ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ สถานภาพสมรส ขนาดของครอบครัว รายได้ สถานที่อยู่ การศึกษา การเป็นสมาชิกของสมาคม การโยกย้าย จำนวนลูกอยู่ที่โรงเรียนนี้ จำนวนญาติที่อยู่ร่วมโรงเรียน

2.6 ชุมชน ตัวแปรที่ใช้ในการประเมิน ได้แก่ สภาพชุมชน จำนวนประชากร ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี ศาสนา ลักษณะทางเศรษฐกิจ สภาพการให้บริการทางสุขภาพอนามัย การรับนวัตกรรมเทคโนโลยี

3. มิติด้านพฤติกรรม มีองค์ประกอบของพฤติกรรม 3 ด้าน คือ พฤติกรรมด้านความรู้ (cognitive domain) ด้านทักษะ (psychomotor domain) และด้านเจตคติ (affective domain)

แนวคิดการประเมินหลักสูตรของแฮมมอนด์ เริ่มด้วยการประเมินหลักสูตรที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน เพื่อได้ข้อมูลเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การตัดสินใจ แล้วจึงเริ่มกำหนดทิศทางและกระบวนการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ขั้นตอนของการประเมินหลักสูตรมีดังนี้

1. กำหนดสิ่งที่ต้องการประเมิน ควรจะเริ่มต้นที่วิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และจำกัดระดับชั้นเรียน

2. กำหนดตัวแปรในมิติการสอนและมิตินักเรียนให้ชัดเจน

3. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยระบุถึง (1) พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงว่าประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนด (2) เงื่อนไขของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น และ (3) เกณฑ์ของพฤติกรรมที่บอกให้รู้ว่านักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์มากน้อยเท่าใด

4. ประเมินพฤติกรรมที่ระบุไว้ในจุดประสงค์ ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นตัวกำหนดหลักสูตรที่ดำเนินการใช้อยู่เพื่อตัดสินรวมทั้งการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

5. วิเคราะห์ภายในองค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรมแท้จริงที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นผลสะท้อนกลับไปสู่พฤติกรรมที่ตั้งจุดประสงค์ไว้ และเป็นการตัดสินว่าหลักสูตรนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด

6. พิจารณาส่งที่ควรเปลี่ยนแปลงปรับปรุง

แนวคิดในการประเมินหลักสูตรของแฮมมอนด์ใช้แนวคิดของไทเลอร์เป็นพื้นฐานในการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและการใช้ข้อมูลจากการประเมินผลในการปรับปรุงจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้น แต่แฮมมอนด์ให้แนวคิดที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ ตัวแปรของมิติด้านการสอนและมิติด้านสถาบันซึ่งอาจมีผลต่อความสำเร็จของหลักสูตรนั้น

จากรูปแบบการประเมินหลักสูตรที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า บางรูปแบบสามารถใช้ประเมินหลักสูตรได้ทุกระยะ ตั้งแต่ระยะเริ่มใช้หลักสูตร ระหว่างการใช้หลักสูตร และหลังการใช้หลักสูตร บางรูปแบบสามารถใช้ได้ระยะใดระยะหนึ่ง ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินหลักสูตรจะต้องเลือกรูปแบบการประเมินตามวัตถุประสงค์ของการประเมินที่กำหนดไว้

3. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสเตค (The Stake's Congruence Contingency Model)

โรเบิร์ต อี. สเตค (Robert E. Stake) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร โดยเน้นเกี่ยวกับชนิดของข้อมูลและประเภทของกิจกรรมที่ปฏิบัติอยู่ในหลักสูตรเป็นสำคัญ กระบวนการประเมินหลักสูตรของสเตคเน้นการบรรยายข้อมูลของสิ่งที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อการตัดสินคุณค่าของหลักสูตร จากการศึกษาของจิตทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 323-233) พบว่าสเตคมีจุดมุ่งหมายในการประเมินองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด โดยไม่เน้นเฉพาะผลลัพธ์ (outcome) ที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตร ข้อมูลที่ควรพิจารณาในการประเมินหลักสูตรมีดังนี้

1. สภาพก่อนเริ่มโครงการ (antecedents) หมายถึงสิ่งที่มีอยู่ก่อนการใช้หลักสูตร ได้แก่ บุคลิกและนิสัยของนักเรียน บุคลิกและนิสัยของครู เนื้อหาในหลักสูตร วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน อาคารสถานที่ การจัดโรงเรียน และลักษณะชุมชน

2. กระบวนการเรียนการสอน (transactions) หมายถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน การประเมินด้านนี้เป็นการประเมินในขั้นการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย 5 หัวข้อ คือ การสื่อสาร การจัดแบ่งเวลา การลำดับเหตุการณ์ การเสริมกำลังใจ บรรยากาศในสังคม

3. ด้านผลลัพธ์ (outcomes) เป็นการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย ผลสัมฤทธิ์ ทักษะและเจตคติของนักเรียน ผลที่ครูและสถาบันได้รับ

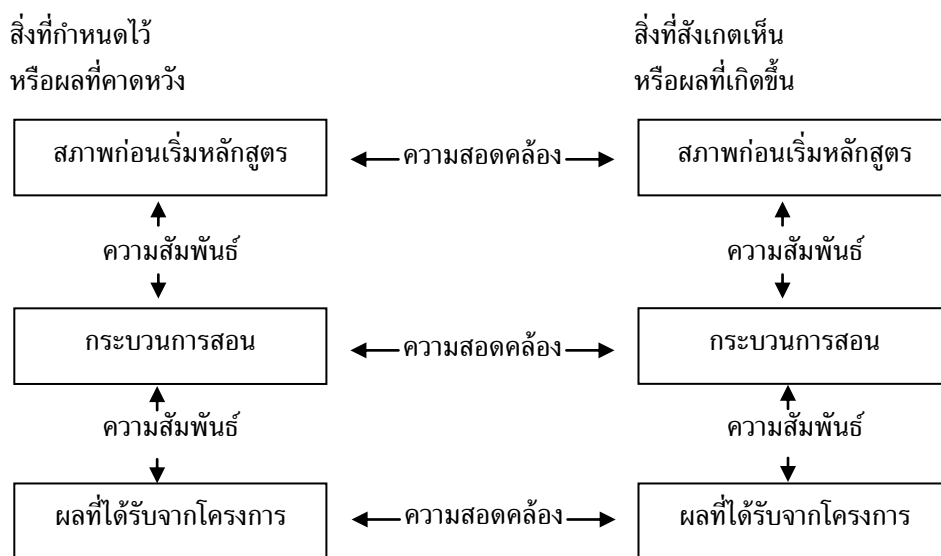
ก่อนดำเนินการประเมิน ผู้ประเมินจะต้องกำหนดผลที่คาดหวังในแต่ละด้านไว้ล่วงหน้า การประเมินอาจใช้การสังเกต หรือแบบสอบถาม หรือแบบประเมินต่างๆ แล้วนำผลที่เกิดขึ้นจริงมาเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ เพื่อนำไปสู่การตัดสินคุณค่าของหลักสูตร การประเมินตามรูปแบบของสศค ผู้ประเมินจะต้องเตรียมแบบฟอร์มลงข้อมูล ดังแสดงไว้ในตาราง ที่ 2.1 ตารางที่ 2.1 ตารางการวิเคราะห์หลักสูตรของสศค

เกณฑ์ในการวิเคราะห์หลักสูตร	ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์หลักสูตร			
	ผลที่คาดหวัง	ผลที่เกิดขึ้น	มาตรฐานที่ใช้	ที่มาของเกณฑ์การตัดสิน
สภาพก่อนเริ่มใช้หลักสูตร - ลักษณะนิสัยของนักเรียน - ลักษณะนิสัยของครู - เนื้อหาสาระของหลักสูตร - วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน - อาคารสถานที่ - การจัดโรงเรียน - ชุมชน				
กระบวนการเรียนสอน - การสื่อสาร - การแบ่งเวลา - การลำดับเหตุการณ์ - การเสริมกำลังใจ - บรรยากาศในสังคม				
ผลลัพธ์ของหลักสูตร - ความสำเร็จของนักเรียน - เจตคติของนักเรียน - ทักษะของนักเรียน - ผลที่ครูได้รับ - ผลที่สถาบันได้รับ				

ที่มา : สัจด์ อุทรานันท์, 2532 : 286

จากตาราง ที่ 2.1 จะเห็นได้ว่าผู้ประเมินจะต้องเก็บข้อมูล 2 ส่วน คือ ข้อมูลเชิงบรรยาย และข้อมูลเชิงตัดสิน

1. ข้อมูลเชิงบรรยาย (descriptive) ได้แก่ข้อมูลที่อธิบายลักษณะความมุ่งหวังหลักสูตร (intents sources) และข้อมูลที่อธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกตได้จากการปฏิบัติจริง (observation sources) ผู้ประเมินจะต้องอธิบายความสัมพันธ์ (congruence) ระหว่างสภาพก่อนเริ่มใช้หลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนและผลลัพธ์ของหลักสูตร และประเมินความสอดคล้อง (contingency) ระหว่างสิ่งที่คาดหวัง กับสภาพก่อนเริ่มหลักสูตรเพื่อจะได้ทราบว่าสิ่งที่คาดหวัง จะเป็นไปได้หรือเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ดังที่ได้แสดงไว้ในภาพที่ 8.3

ภาพที่ 2.3 กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายของสเตค
 ที่มา : สัจด์ อุทรานันท์. 2532 : 287

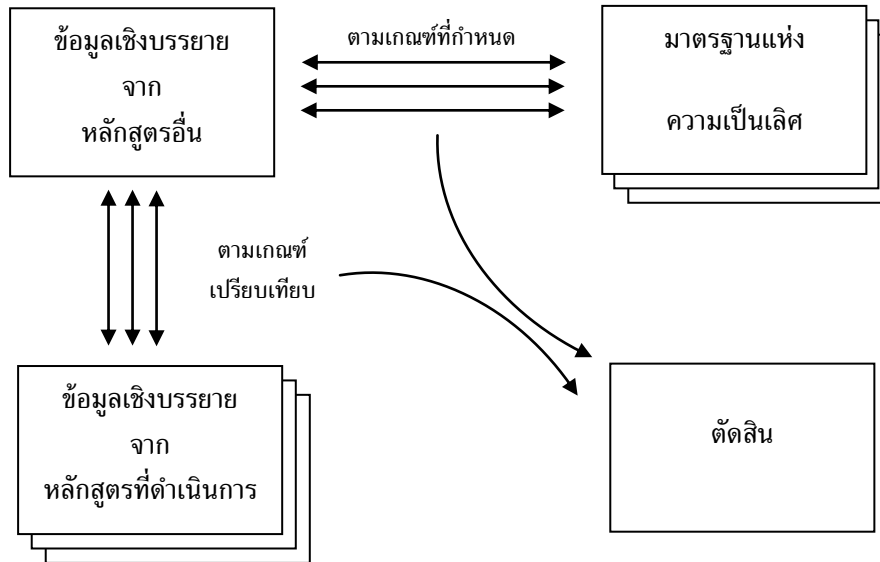
2. ข้อมูลเชิงตัดสิน (judgemental data) เป็นส่วนการพิจารณาการตัดสินคุณค่าของหลักสูตร ประกอบด้วยข้อมูล 2 ชนิด

2.1 ข้อมูลที่เป็นเกณฑ์มาตรฐาน (standard sources) เป็นการนำมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญมาใช้

2.2 ข้อมูลที่เป็นการตัดสินของบุคคลต่างๆ (judgement sources) เป็นการนำความคิดของบุคคลต่างๆ เกี่ยวกับคุณภาพของหลักสูตรมาใช้

การตัดสินคุณค่าของหลักสูตร ผู้ประเมินจะต้องนำข้อมูลที่เป็นมาตรฐาน และข้อมูลที่เป็นการตัดสินของบุคคลต่างๆ มาประกอบการพิจารณาพร้อมกับข้อมูลเชิงบรรยายของหลักสูตรที่ต้องการประเมินกับข้อมูล เชิงบรรยายของหลักสูตรอื่นซึ่งเคยได้เปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานมาแล้ว จะทำ

ให้ได้ข้อมูลสำหรับตัดสินคุณค่าของหลักสูตร เพื่อใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับกระบวนการหลักสูตรได้ ดังแสดงให้เห็นกระบวนการตัดสินใจไว้ในภาพที่ 8.4

ภาพที่ 2.4 กระบวนการของข้อมูลเชิงตัดสิน

ที่มา : สัจด์ อุทรานันท์. 2532 : 287

4. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโพรวัส (Provus Discrepancy Evaluation Model)

การประเมินหลักสูตรตามแบบของโพรวัสเป็นการประเมินหลักสูตรในระยะเวลาว่าง การนำหลักสูตรไปใช้และระยะหลังการใช้หลักสูตร กระบวนการประเมินเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่าง หรือความไม่สอดคล้องของผลการปฏิบัติจริงกับเกณฑ์มาตรฐาน โดยมีการประเมิน 5 องค์ประกอบของหลักสูตร คือ การออกแบบ ทรัพยากร กระบวนการ ผลผลิตของหลักสูตร ค่าใช้จ่ายหรือผลตอบแทน ขั้นตอนในการประเมินมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

4.1 ตั้งเกณฑ์มาตรฐาน (standard - S) ผู้ประเมินหลักสูตรจะตั้งเกณฑ์มาตรฐานของสิ่งที่ต้องการวัดไว้ว่าต้องการในระดับไหน

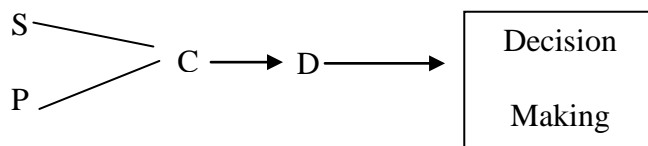
4.2 รวบรวมผลการปฏิบัติ (performance - P) ผู้ประเมินจะทำการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการทราบโดยละเอียดหรือเพียงพอสำหรับการจะนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

4.3 เปรียบเทียบผลการปฏิบัติกับเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ (compare - C) โดย ผู้ประเมินจะนำข้อมูลที่รวบรวมได้ในขั้นที่ 2 ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ในขั้นที่ 1

4.4 ผลของการเปรียบเทียบ (discrepancy - D) นำผลจากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 3 มาวิเคราะห์ช่องว่างของความแตกต่างระหว่างเกณฑ์มาตรฐานกับผลการปฏิบัติ

4.5 ทำการตัดสินใจ (decision making) เป็นขั้นสุดท้ายของการประเมินหลักสูตร โดยการพิจารณาตัดสินใจที่จะดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตร

รูปแบบการประเมินหลักสูตรตามรูปแบบของโพรวัว แสดงเป็นภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 2.5 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโพรวัว

ที่มา : สงัด อุทรานันท์. 2532 : 288

5. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของฟาย เดลตา แคปปา (The Phi Delta Kappa Committee Model)

รูปแบบการประเมินหลักสูตรตามแนวความคิดของคณะกรรมการสมาคมทางด้านหลักสูตร (Phi Delta Kappa) ได้รับการพัฒนามาจากแนวความคิดในการประเมินหลักสูตรของสตัฟเฟิลบีม (Daniel L. Stufflebeam) การประเมินในรูปแบบนี้นิยมเรียกชื่อย่อว่า CIPP Model การประเมินหลักสูตรตามรูปแบบของ CIPP Model จะมุ่งการประเมินหลักสูตร 4 ส่วนด้วยกัน คือ

5.1 การประเมินสภาพแวดล้อม (context evaluation - C) เป็นการประเมินสภาพปัญหา และความต้องการของสังคม ตลอดจนปรัชญาและแนวคิดต่างๆ ที่จะนำไปสู่การกำหนดจุดหมายของหลักสูตร

5.2 การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (input evaluation - I) เป็นการตรวจสอบสภาพและความพร้อมของปัจจัยต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร เช่น อาคาร สถานที่ บุคลากร งบประมาณ ฯลฯ

5.3 การประเมินกระบวนการ (process evaluation - P) เป็นการประเมินกระบวนการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการบริหารและบริการหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนกระบวนการส่งเสริมการใช้หลักสูตร เป็นต้น

5.4 การประเมินผลผลิต (product evaluation - P) เป็นการประเมินผลผลิตที่ได้จากหลักสูตรว่าตรงกับเจตนารมณ์และเป้าหมายของหลักสูตรหรือเป็นไปตามความคาดหวังหรือความต้องการของสังคมเพียงใด

การประเมินหลักสูตรโดยใช้ CIPP Model นี้เป็นการประเมินองค์ประกอบ ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรในด้านต่างๆ ให้มีความครอบคลุมมากที่สุด

6. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโกว์ (Doris T. Gow's Intrinsic Analysis Model)

รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโกว์ (Doris T. Gow) เป็นรูปแบบการประเมินเพื่อตัดสินคุณภาพของหลักสูตร กระบวนการดำเนินงานจะมี 2 ขั้นตอนคือ

6.1 วิเคราะห์หลักสูตร โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 4 ประการคือ โอกาสในการเรียนรู้ สิ่งเร้า โครงสร้างของหลักสูตร และสภาพการเรียนการสอน

6.2 ทำการตัดสินคุณภาพของหลักสูตรโดยใช้ทฤษฎีทางการศึกษาและทฤษฎีทางจิตวิทยาเป็นหลัก

การวิเคราะห์หลักสูตรในข้อ 6.1 จะทำการวิเคราะห์สิ่งต่อไปนี้คือ

องค์ประกอบที่ 1 โอกาสในการเรียนรู้ (opportunity) พิจารณาจาก

1.1 โอกาสในการเรียนรู้เนื้อหาวิชา โดยการพิจารณาจากสาระสำคัญ เนื้อหา และทักษะ

1.2 โอกาสในการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการใช้หลักสูตรโดยพิจารณาจากความเข้มของเนื้อหาสาระของหลักสูตร และการสนองตอบต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 2 สิ่งเร้า (motivators) พิจารณาจาก

2.1 การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสนำทางตนเอง เลือกสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ประเมินผลตนเอง และมีการวางแผนการเรียนของตนเอง

2.2 การที่ผู้เรียนได้รับแรงเสริม (reinforcement) ทั้งจากภายนอกและภายในตัวผู้เรียน

2.3 ความหลากหลายของรูปแบบวิธีการและกลวิธีในการสอน

องค์ประกอบที่ 3 โครงสร้างหลักสูตร (structure) พิจารณาจาก

3.1 ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ของหลักสูตรกับลักษณะนิสัยและความต้องการของผู้เรียน

3.2 ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับบทเรียน

3.3 ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์และบทเรียน

3.4 ความเหมาะสมในการกำหนดและจัดลำดับของจุดประสงค์เพื่อนำไปสู่เป้าหมาย

3.5 ความเหมาะสมในการให้แนวทางกับครูสำหรับการวินิจฉัย และทำการสอน ซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 4 สภาพการเรียนการสอน (instructional events) จะพิจารณาจาก

- 4.1 ความเหมาะสมของคู่มือในการให้แนวทางการสอนและให้ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับครู
- 4.2 ความเหมาะสมและความชัดเจนของเอกสารสำหรับผู้เรียนในการให้แนวทางแก่ผู้เรียน
- 4.3 ความสะดวกในการใช้รูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารการสอน
- 4.4 ความเหมาะสมและสอดคล้องระหว่างกลวิธีในการสอนกับลักษณะของผู้เรียน

ประโยชน์ของการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรมีประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้ทราบว่าหลักสูตรที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นนั้นมีจุดดีหรือจุดด้อยตรงไหน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนปรับปรุงหลักสูตรได้ตรงประเด็น ส่งผลให้หลักสูตรมีคุณภาพดียิ่งขึ้น
2. ช่วยการตัดสินใจของผู้บริหารในด้านการพิจารณาสนับสนุน ช่วยเหลือหรือบริการทางด้านวิชาการ และช่วยในการปรับปรุงการบริหารสถานศึกษา และการปฏิบัติงานของบุคลากร
3. ช่วยส่งเสริมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลจะชี้ให้เห็นถึงข้อดีข้อเสียที่เกิดขึ้น จึงสามารถช่วยในการวางแผนการเรียนการสอน
4. สร้างความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ และค่านิยมที่ดีต่อสถานศึกษา
5. ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดี ช่วยให้ผู้ปกครองและโรงเรียนเข้าใจกันมากขึ้น ส่งผลให้การจัดการเรียนรู้ได้ผลดี เมื่อผู้ปกครองทราบความเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ทำให้สามารถร่วมมือระหว่างผู้ปกครอง ผู้เรียน และโรงเรียนแก้ไขปรับปรุงร่วมกัน

ความเป็นมาของคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ก่อตั้งขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2509 ใช้ชื่อว่าแผนกอุตสาหกรรมศิลป์ ต่อมาได้พัฒนาเป็นคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เมื่อปีพุทธศักราช 2538 มีบทบาทและหน้าที่ผลิตครูช่างอุตสาหกรรม และนักเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันมีช่วงการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด 4 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 พ.ศ. 2509 – 2512 (4ปี) ช่วงการเป็นนักศึกษา ป.กศ. สูง อุตสาหกรรมศาสตร์รุ่นแรก และเรียนต่ออีก 2 ปี ในหลักสูตร กศ.บ. อุตสาหกรรมศิลป์ ประสบการณ์เรียนรู้ร่วมกันในขณะเป็นนักศึกษา 4 ปี ทำให้รู้ว่าคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเกิดจากแผนกวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ นักศึกษาอยู่หอพักร่วมกับอาจารย์ผู้สอนที่เป็นโสด อยู่หอพักเพื่อควบคุม ดูแลนักศึกษา การอยู่ร่วมกันได้เรียนรู้สร้างจิตสำนึกต่อวิชาชีพและสถาบันการฝึกหัดครูแห่งแรกโดยตามแนวนโยบายของอธิบดี บุญถิ่น อัตถศาสตร์

ถาวร ในการผลิตครุอุตสาหกรรมศิลป์ และอดีตผู้อำนวยการวิทยาลัยครูพระนคร ดร.ประเยาว์ ศักดิ์ศรี ซึ่งในช่วงนี้เอง กรรมการฝึกหัดครูได้จัดตั้งวิทยาลัยการศึกษาระนครขึ้นในสถานที่เดียวกับวิทยาลัยครูพระนคร

ช่วงที่ 2 พ.ศ. 2513 – 2526 (12ปี) ช่วงการเป็นผลพวงของผู้สำเร็จการศึกษาจาตสถาบันผู้การประกอบอาชีพ นักศึกษาอุตสาหกรรมศิลป์ทุกคนที่สำเร็จการศึกษาได้สร้างผลงานและชื่อเสียงให้กับคณะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ จากการปฏิบัติหน้าที่หลากหลายอาชีพ หลายคนได้ก้าวไปสู่อาชีพอิสระ แต่ส่วนใหญ่ได้ประกอบอาชีพราชการทั้งเป็นผู้สอนและผู้บริหารระดับต่าง ๆ ความรู้และประสบการณ์ได้จากการปฏิบัติ งานแลได้มีโอกาสศึกษาต่อ ทำให้เกิดพลังและอุดมการณ์ที่จะพัฒนาคณะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์วิทยาลัยครูพระนคร โดยประสานความร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ อาจารย์ได้เรียนในระดับปริญญาโท สาขาทางด้านอุตสาหกรรมมีมากขึ้น ซึ่งต่อมมาคณะอุตสาหกรรมศิลป์ได้ปรับเปลี่ยนเป็นคณะอุตสาหกรรมศึกษา

ช่วงที่ 3 พ.ศ. 2527 – 2537 (10ปี) ช่วงการขยายฐานวิชาการอื่นบนพื้นฐานความต้องการของการพัฒนาอุตสาหกรรมและสังคมมากขึ้น วิทยาลัยครูจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องและหลากหลายมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2527 (ฉบับที่ 2) ได้มีโอกาสพัฒนาหลักสูตรวิทยาลัยครู ไม่น้อยกว่า 90 โปรแกรมวิชา การปรับปรุง พ.ร.บ. วิทยาลัยครูครั้งนั้นทำให้สังคมให้ความสนใจและมีผู้สมัครเรียนมากขึ้น โครงการภาคพิเศษเพื่อเพิ่มวุฒิที่เอื้อให้กับบุคลากรประจำมากขึ้นทำให้สังคมเรียกร้องให้ปรับเปลี่ยนชื่อวิทยาลัยครูเป็นสถาบันราชภัฏ เกิดขึ้น คณะอุตสาหกรรมศิลป์ได้เปลี่ยนเป็นคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ในกาลต่อมา

ช่วงที่ 4 พ.ศ. 2538 – 2547 (10ปี) ช่วงการเป็นสถาบันราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นสอดรับภารกิจทางให้ “ราชภัฏพระนคร เป็นมหาวิทยาลัยไทยเพื่อความเป็นไทย” การปรับเปลี่ยนทิศทางเนื่องจากวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคมเกิดขึ้นในช่วงต้น พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ราชภัฏพระนคร จึงต้องแก้ปัญหาการใช้ที่ดินการสร้างเอกลักษณ์ของเราเพื่อจะก้าวสู่การเป็นมหาวิทยาลัยในอนาคต ราชภัฏพระนครได้เป็นผู้นำของการเปลี่ยนแปลงโดยร่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ซึ่งได้ใช้เวลาในการพัฒนาร่วม 5 ปี (พ.ศ. 2542 – พ.ศ. 2547) และคาดว่า พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ในโครงสร้างใหม่ของราชภัฏพระนคร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมน่าจะปรับเปลี่ยนโครงสร้างใหม่

ช่วงที่ 5 พ.ศ. 2548- ปัจจุบัน ปัจจุบัน พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครได้ประกาศใช้อย่างเป็นทางการแล้วตั้งแต่ 15 มิถุนายน 2547 และได้ปรับเปลี่ยนสภาพการดำเนินการให้เป็นไปตาม พ.ร.บ.

1. สาขาวิชาที่เปิดสอน

หลักสูตรที่เปิดสอนในคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีหลายหลักสูตร ได้แก่

1.1 หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มี 10 แขนงย่อยดังนี้

- 1)เทคโนโลยีก่อสร้าง
- 2)เทคโนโลยีเครื่องกล
- 3)เทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม
- 4)เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม
- 5)เทคโนโลยีเซรามิกส์
- 6)เทคโนโลยีการผลิต
- 7)เทคโนโลยีสถาปัตยกรรม
- 8)วิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรมภายใน
- 9)เทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- 10)เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์อุตสาหกรรม

1.2 หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต(ทล.บ.) มี 3 สาขาวิชา

- 1)เทคโนโลยีอาคาร
- 2)เทคโนโลยีอุตสาหกรรมการผลิต
- 3)เทคโนโลยีอุตสาหกรรม

1.3 หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต มี 8 สาขาวิชา

- 1)เทคโนโลยีก่อสร้าง
- 2)เทคโนโลยีเครื่องกล
- 3)เทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม
- 4)เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม
- 5)เทคโนโลยีเซรามิกส์
- 6)เทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- 7)เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์อุตสาหกรรม
- 8)เทคโนโลยีการจัดการสารสนเทศ

1.4 หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต มี 1 สาขาวิชา สาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ (สถ.บ.)

1.5 หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต มี 1 สาขาวิชา สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม (มี 3 กลุ่ม)

- 1)กลุ่มบริหารงานอุตสาหกรรม
- 2)กลุ่มหลักสูตรและการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
- 3)กลุ่มออกแบบพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

โอกาสในการประกอบอาชีพ บัณฑิตที่จบในสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สามารถประกอบอาชีพ ในองค์กรภาครัฐบาลและภาคเอกชน โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ นักวิชาการควบคุมคุณภาพ หัวหน้าฝ่ายซ่อมบำรุง ผู้ช่วยวิศวกรฝ่ายต่าง ๆ ประกอบธุรกิจส่วนตัวและสามารถเรียนต่อในระดับมหาบัณฑิตในสาขาที่เกี่ยวข้องภายใน ประเทศและต่างประเทศ

วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

มาตรา 7 ของพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 กำหนดให้มหาวิทยาลัย ราชภัฏ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอนวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู

และเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 7 ดังกล่าวได้กำหนดภาระหน้าที่ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏไว้ดังนี้ (มรภ.พระนคร บัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547:2-3)

(1) แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล

(2) ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม ตำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ

(3) เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ

(4) เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

(5) เสริมสร้างความรู้ความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง

(6) ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

(7) ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทาง เพื่อส่งเสริมให้

เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

(8) ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

วิสัยทัศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำในการบูรณาการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ในปี พ.ศ. 2553 – 2557 ไว้ 3 ยุทธศาสตร์ 6 เป้าประสงค์ 24 กลยุทธ์ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 วิชาการเป็นเลิศ

เป้าประสงค์ 1 บุคลากรชั้นนำ

กลยุทธ์

1. จัดทำกรอบอัตรากำลังและดำเนินการตามแผนระยะสั้นระยะยาวเพื่อรองรับภาระงานทั้งระบบ
2. สร้างระบบกลไกการสรรหาและพัฒนาบุคลากรให้มีคุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการสูงขึ้น
3. พัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพในการสอน วิจัยและบริการ บนฐานวัฒนธรรมไทยสู่สากล
4. ส่งเสริม ยกย่องเชิดชูเกียรติผู้บริหาร ครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่ดีเด่นอย่างต่อเนื่อง

เป้าประสงค์ 2 คุณธรรมนำหน้า

กลยุทธ์

1. ส่งเสริมความเป็นเลิศในการบูรณาการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน
2. พัฒนาความเป็นผู้นำที่รู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลง สามารถสร้างงาน สร้างรายได้และมีคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพ
3. พัฒนาทักษะทางภาษา การสื่อสาร การใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีคุณธรรมและสร้างสรรค์

4. พัฒนาตนเองให้เปี่ยมด้วยคุณธรรม สามารถคิดวิเคราะห์ได้อย่างมีเหตุผล และกล้าตัดสินใจ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 วิจัยสร้างสรรค์

เป้าประสงค์ 1 ค้นหาความจริง

กลยุทธ์

1. เพิ่มศักยภาพในการผลิตงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาปัญญา มนุษย์และสังคม
2. วิจัยเพื่อพัฒนาและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ เพื่อ การพัฒนาที่ยั่งยืน
3. สร้างเครือข่ายการวิจัยและงานสร้างสรรค์กับหน่วยงานภาครัฐ เอกชนทั้งใน และต่างประเทศ
4. ส่งเสริมงานวิจัยเพื่อเป็นต้นแบบการผลิตครู พัฒนาครูและบุคลากรทางการ ศึกษา

เป้าประสงค์ 2 พัฒนาสิ่งใหม่

กลยุทธ์

1. พัฒนาด้านแบบครูในฐานะปวงชนนิยบุคคล และเป็นแหล่งศึกษาวิจัยนวัตกรรม การเรียนการสอน
2. สร้างองค์ความรู้ใหม่โดยบูรณาการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเพื่อ การพัฒนาท้องถิ่น
3. พัฒนาการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างปัญญาและพึ่งพาตนเองเพื่อการ ดำเนินชีวิตในสังคม
4. เผยแพร่ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ชุมชนท้องถิ่นที่ยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 3 บริการเป็นเยี่ยม

เป้าประสงค์ 1 อำนวยความสะดวก

กลยุทธ์

1. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการ
2. ปรับปรุงกลไกในการบริหารจัดการให้มีความคล่องตัวและสามารถรองรับ การดำเนินงานทุกภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. บูรณาการการใช้ทรัพยากรแบบองค์รวมทั้งในด้านบุคลากร อาคาร ครุภัณฑ์ เพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกันให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

4. กระจายงานและความรับผิดชอบ โดยมีระบบกลไกติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน ด้วยหลักธรรมาภิบาล

เป้าประสงค์ 2 เข้าถึงท้องถิ่น

กลยุทธ์

1. สร้างความเข้มแข็งของชุมชนและเพิ่มมูลค่าทางวัฒนธรรมบนพื้นฐานด้านคุณภาพชีวิตเศรษฐกิจสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

2. ศูนย์วัฒนธรรมพระนครเป็นแหล่งเรียนรู้ ก่อเกิดรายได้แก่นักศึกษาและชุมชนในท้องถิ่นโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม

3. เพิ่มศักยภาพการบริการวิชาการทั้งด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเพื่อเผยแพร่ภูมิปัญญาไทยสู่สากล

4. สร้างระบบเครือข่ายประชาสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร โดยใช้การประชาสัมพันธ์เชิงรุก

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

1. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร

ปัจจุบันการพัฒนาคุณภาพบุคลากรในทุกหน่วยงานเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะบุคลากรด้านครู อาจารย์รวมถึงบุคลากรในธุรกิจเอกชน เพื่อให้บุคลากรเหล่านั้นมีความรู้ความสามารถทั้งทางวิชาการ และวิชาชีพตลอดจนงานวิจัยให้เป็นครูหรือนักบริหารงานอุตสาหกรรมอย่างมืออาชีพ ด้วยเหตุนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครจึงให้ความสำคัญกับครูอาจารย์และนักบริหารงานอุตสาหกรรม จึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี สังคม เศรษฐกิจและให้ครูอาจารย์และนักบริหารเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมีวิสัยทัศน์ มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ เป็นผู้ถ่ายทอดที่ดีสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมีจริยธรรมวิชาชีพ

2. ปรัชญา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเป็นหลักสูตรบูรณาการและสหวิทยาการที่มีความเชื่อว่า บุคคลที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี การจัดการกระบวนการเรียนรู้ การถ่ายทอดความรู้และการวิจัย จะสามารถพัฒนาบุคคล อาจารย์ และนักเทคโนโลยีอุตสาหกรรมให้เป็นผู้มีความรอบรู้กว้างขวาง มีทักษะในการนำศาสตร์ต่างๆที่ศึกษามาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและอาชีพได้

อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีวิสัยทัศน์ มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นผู้นำในการบูรณาการงานเทคโนโลยี อุตสาหกรรมสู่การพัฒนาบุคลากรทั้งในสถานศึกษาและงานอุตสาหกรรมได้อย่างเหมาะสม

3. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มุ่งผลิตมหาบัณฑิตให้มีคุณลักษณะดังนี้

3.1 เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการสอนงานอาชีพและเทคโนโลยี อบรม ถ่ายทอดความรู้ การคิด ประดิษฐ์ และการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

3.2 เพื่อสร้างผลงานวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านการงานอาชีพและเทคโนโลยีและบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

3.3 เพื่อให้มีคุณธรรม จริยธรรม ในวิชาชีพครู และการฝึกอบรม การบริหารจัดการ ตลอดจนตระหนักในการอนุรักษ์ พัฒนาสิ่งแวดล้อมและประหยัดพลังงานได้อย่างเหมาะสม

4. คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา

ผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

4.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม วิศวกรรม หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์

4.2 มีประสบการณ์ทำงาน ไม่น้อยกว่า 1 ปี

4.3 คุณสมบัติอื่น ๆ เป็นไปตามข้อบังคับ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ว่าด้วยการจัดการศึกษา หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548

4.4 หากคุณสมบัติอื่น ๆ นอกเหนือจาก 7.1 – 7.3 ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการผู้รับผิดชอบหลักสูตร

5. การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

ผู้สมัครต้องผ่านกระบวนการคัดเลือกดังนี้

5.1 ทดสอบความรู้ ความเข้าใจ ด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและ/หรือ

5.2 สอบสัมภาษณ์ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

6. โครงสร้างหลักสูตร

6.1 โครงสร้าง

หมวดวิชา	แผน ก (2)	แผน ข
----------	-----------	-------

1. หมวดวิชาสัมพันธ์ร่วม	12	12
2. หมวดวิชาเลือกเฉพาะกลุ่ม	12	18
3. วิทยานิพนธ์	12	-
4. การค้นคว้าอิสระ	-	6
หน่วยกิต รวม	36	36

6.2 การจัดการเรียนการสอน

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จัดเป็นหมวดมีรายละเอียด
ดังนี้

6.2.1 หมวดวิชาสัมพันธ์ร่วม

สำหรับ แผน ก(2) และ แผน ข เรียนรายวิชาต่อไปนี้ จำนวน 12 หน่วยกิต

5505205	หลักการเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีศึกษา	3(3-0)
5505403	การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5505601	วิทยาการวิจัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5506903	การสัมมนาทางเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)

6.2.2 หมวดวิชาเลือกเฉพาะกลุ่ม

สำหรับแผน ก (2) ให้เลือกเรียนกลุ่มวิชาต่อไปนี้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

ส่วนแผน ข ให้เลือกเรียนกลุ่มวิชาต่อไปนี้ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต

โดยให้เลือกเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งดังต่อไปนี้

6.2.2.1 กลุ่มการบริหารจัดการอุตสาหกรรม

5505801	จริยธรรมวิชาชีพ	3(3-0)
5515302	การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ในงานอุตสาหกรรม	3(3-0)
5515502	เศรษฐศาสตร์และการวิเคราะห์การลงทุนทางอุตสาหกรรม	3(2-2)
5515503	การจัดการองค์การและการบริหารอุตสาหกรรม	3(3-0)
5515602	การวางแผนและพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(3-0)
5515604	การวิเคราะห์ระบบงานอุตสาหกรรม	3(3-0)
5515605	เทคโนโลยีที่เหมาะสมและสังคมอุตสาหกรรม	3(3-0)
5516301	การบริหารจัดการคุณภาพในงานอุตสาหกรรม	3(3-0)
5516302	การบริหารจัดการการผลิตและการดำเนินการ	3(2-2)

5516303	การบริหารจัดการ โลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทาน	3(3-0)
5516501	มนุษย์สัมพันธ์ในการบริหารอุตสาหกรรม	3(3-0)
5516601	การวิจัยและพัฒนาทางเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5516901	การสัมมนาการบริหารจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)

6.2.2.2 กลุ่มหลักสูตรและการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

5505203	นวัตกรรมการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5505204	การพัฒนาแผนการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5505402	การวิเคราะห์หลักสูตรเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5506201	การวัดและการประเมินผลการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(3-0)
5506301	เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา	3(3-0)
5506302	การพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับครูงานอาชีพและเทคโนโลยี	3(2-2)
5506401	เทคโนโลยีอุตสาหกรรมศึกษาเปรียบเทียบ	3(3-0)
5506901	การสัมมนาหลักสูตรและการสอนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5515307	หลักพื้นฐานเทคโนโลยีศึกษา	3(3-0)
5516502	การบริหารและการนิเทศเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(3-0)
5516601	การวิจัยและพัฒนาทางเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)

6.2.2.3 กลุ่มเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ให้เลือกเรียนจากรายวิชาต่อไปนี้ตาม

คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา หรือกรรมการบริหารหลักสูตร

1) รายวิชาเทคโนโลยีเซรามิกส์

5515503	การจัดการองค์การและการบริหารอุตสาหกรรม	3(3-0)
5525301	กระบวนการขึ้นรูปเซรามิกส์ขั้นสูง	3(2-2)
5525401	เทคโนโลยีเตาและการเผา	3(2-2)
5525501	ความก้าวหน้าในการเตรียมวัสดุ	3(2-2)
5526501	เทคโนโลยีการเคลือบและเนื้อดินปั้น	3(2-2)
5526901	การสัมมนาเทคโนโลยีเซรามิกส์	3(2-2)
5526902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีเซรามิกส์	3(2-2)

2) รายวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

5516601	การวิจัยพัฒนาทางเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	3(2-2)
5545101	เทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมขั้นสูง	3(2-2)
5545102	คอมพิวเตอร์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์	3(2-2)

5546901	การสัมมนาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	3(2-2)
5546902	การวิจัยและพัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	3(2-2)

3) รายวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม

5555101	คอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบสถาปัตยกรรม	3(2-2)
5555401	สถาปัตยกรรมและการก่อสร้างขั้นสูง	3(3-0)
5555501	การวางผังบริเวณอาคารทางการศึกษา	3(2-2)
5556901	การสัมมนาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม	3(2-2)
5556902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม	3(2-2)

4) รายวิชาเทคโนโลยีก่อสร้าง

5565301	เทคโนโลยีการพัฒนางานครุภัณฑ์	3(2-2)
5565401	เทคโนโลยีงานคอนกรีต	3(3-0)
5565701	การบริหารงานก่อสร้างยุคใหม่	3(3-0)
5566901	การสัมมนาเทคโนโลยีก่อสร้าง	3(2-2)
5566902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีก่อสร้าง	3(2-2)

5) รายวิชาเทคโนโลยีไฟฟ้า

5575301	ระบบควบคุมการผลิตและการส่งจ่าย	3(2-2)
5575302	คอมพิวเตอร์ในการควบคุม	3(2-2)
5575401	วิศวกรรมไฟฟ้าแรงสูง	3(2-2)
5576901	การสัมมนาเทคโนโลยีไฟฟ้า	3(2-2)
5576902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีไฟฟ้า	3(2-2)

6) รายวิชาเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์

5585401	เทคโนโลยีการออกแบบอิเล็กทรอนิกส์	3(2-2)
5585701	โปรแกรมคอมพิวเตอร์พัฒนางานอุตสาหกรรม	3(2-2)
5586901	การสัมมนาเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์	3(2-2)
5586902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์	3(2-2)

7) รายวิชาเทคโนโลยีเครื่องกล

5595101	เทคโนโลยีพลังงานและสิ่งแวดล้อม	3(3-0)
5595201	สมรรถนะของโรงต้นกำลัง	3(3-0)
5595501	เทคโนโลยีเครื่องยนต์ขั้นสูง	3(3-0)

5596901	การสัมมนาเทคโนโลยีเครื่องกล	3(2-2)
5596902	การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีเครื่องกล	3(2-2)

8) รายวิชาเทคโนโลยีการผลิต

5615101	เทคโนโลยีวัสดุ	3(3-0)
5615102	โลหะวิทยาขั้นสูง	3(3-0)
5615201	เทคโนโลยีการเชื่อมโลหะ	3(2-2)
5616901	การสัมมนาเทคโนโลยีการผลิต	3(2-2)
5616902	ปัญหาพิเศษเทคโนโลยีการผลิต	3(2-2)

9) รายวิชาการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ

5655301	การจัดและพัฒนาระบบสารสนเทศ	3(2-2)
5655302	การบริหารจัดการงานเทคโนโลยีสารสนเทศ	3(3-0)
5655303	การพัฒนาและออกแบบระบบสารสนเทศ	3(2-2)
5656701	ความปลอดภัยในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ	3(3-0)
5656901	การสัมมนาการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ	3(2-2)

6.2.3 หมวด วิทยานิพนธ์/ การค้นคว้าอิสระ

1) 5506903 วิทยานิพนธ์

นักศึกษาที่ศึกษาตามแผน ก (2) ต้องทำวิทยานิพนธ์ โดยสามารถเลือก
ลงทะเบียนได้ครั้งละไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต จนครบจำนวน 12 หน่วยกิต

2) 5506904 การค้นคว้าอิสระ

นักศึกษาที่ศึกษาตามแผน ข ต้องการค้นคว้าอิสระ จำนวน 6 หน่วยกิต

6.2.4 หมวดวิชาเสริม (ไม่นับหน่วยกิต)

1) ให้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตศึกษา 3 หน่วยกิต คือ

1555101	ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาบัณฑิต	3(2-2)
---------	--------------------------------	--------

หมายเหตุ หากนักศึกษาผ่านเกณฑ์ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดก็สามารถยกเว้นการเรียนได้

2) ผู้ที่ไม่มีวุฒิปริญญา ให้เรียนรายวิชาต่อไปนี้ 6 หน่วยกิต

1014101	หลักการศึกษและการเรียนรู้	3(3-0)
---------	---------------------------	--------

1015101	นวัตกรรมและการประเมินผลการศึกษา	3(3-0)
---------	---------------------------------	--------

แนวทางการทำวิจัย(วิทยานิพนธ์)

วิทยานิพนธ์เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของคุณภาพมหาบัณฑิต เพราะวิทยานิพนธ์เป็นสิ่งแสดงศักยภาพของมหาบัณฑิตในการบูรณาการและประยุกต์ใช้ศาสตร์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้อมา เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ เพื่อนำไปใช้หรือประยุกต์ใช้ได้จริง จึงกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของวิทยานิพนธ์ไว้ 2 ด้านตามแนวทางการจัดการศึกษาระดับมหาบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ดังนี้

1. **มาตรฐานทางวิชาการ** ประกอบด้วย เกณฑ์ที่สำคัญคือ มีความถูกต้องตามหลักวิชาหรือศาสตร์ในสาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นและถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย มีความชัดเจนในปัญหาการวิจัยและกระบวนการที่จะค้นหาคำตอบ มีความสอดคล้องกับขอบข่ายสาระของสาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของนักศึกษา

2. **มาตรฐานทางการศึกษาและควบคุมวิทยานิพนธ์** ประกอบด้วย เกณฑ์สำคัญ คือ มีคณะกรรมการประจำหลักสูตรที่มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานด้านการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ การกำหนดขอบข่าย หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพิจารณาอนุมัติหัวข้อและกรรมการที่ปรึกษาและการพิจารณาอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ มีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด มีเกณฑ์ในการปฏิบัติงานที่ครอบคลุมและชัดเจนตามกระบวนการจัดทำวิทยานิพนธ์และมีคู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์ที่สร้างความรู้ ความเข้าใจและความมั่นใจในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบผลสำเร็จอย่างมีคุณภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตร ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่ใช้รูปแบบการประเมินต่างๆ ทั้งงานวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยภายในประเทศ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทั้งหมด 8 เรื่อง โดยงานวิจัยเรื่องแรก ปณวัฒน์ วัฒนวิทย์ ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม เรื่องที่ 2 เป็นของ วิลาวัลย์ วัชรเกียรติศักดิ์ ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอก นาฏศิลป์ ของสำนักงานสถาบันราชภัฏ เรื่องที่ 3 เป็นของ วรวิมล บุตรอามาตย์ ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินผลหลักสูตรการศึกษาแผนกวิชาไปรษณีย์ของโรงเรียน การไปรษณีย์และโทรคมนาคม ปีการศึกษา 2531-ปัจจุบัน (ระยะที่ 6) สังกัดกองการศึกษาการสื่อสารแห่งประเทศไทย เรื่องที่ 4 เป็นของสุทัศนีย์ สุขประเสริฐ ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เรื่องที่ 5 เป็นของ ชินวัฒน์ ลินธุชวล ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องการประเมินหลักสูตรฝ่ายอำนวยการตำรวจ ของสถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ กองบัญชาการศึกษาเรื่องที่ 6 เป็นของ สมิง เสมียนรัมย์ ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เรื่องที่ 7 เป็นของ วันเพ็ญ ทะสุนทร ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การ

ประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง พุทธศักราช 2536 และสุวรรณณี มงคลรุ่งเรือง ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ พ.ศ. 2533

1. ปณวัฒน์ วัฒนวิทย์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้พบว่าอาจารย์มีความเห็นว่ากระบวนการสอนและการประเมิน มีความเหมาะสม มีความเห็นว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร คุณภาพของอาจารย์ คุณสมบัติของนักศึกษาและผลการดำเนินการของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง แต่มีความเห็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไม่เหมาะสมนักศึกษามีความเห็นว่าโครงสร้างและเนื้อหาหลักสูตร คุณภาพอาจารย์ คุณสมบัติของ นักศึกษา กระบวนการสอนและการประเมินผล และผลที่ได้รับจากการศึกษาในหลักสูตรมีความเหมาะสม ในขณะที่มีความเห็นว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2. วิลาวัลย์ วัชรเกียรติศักดิ์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตร ครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอก นาฏศิลป์ ของสำนักงานสถาบันราชภัฏ โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

การประเมินบริบท พบว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรทุกข้อมีความชัดเจนของภาษามีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน และมีความครอบคลุมถึงคุณลักษณะที่ดีของครูนาฏศิลป์การประเมินปัจจัยเบื้องต้นพบว่าโครงสร้างหลักสูตร มีความเหมาะสมในเรื่องจำนวนหน่วยกิตในรายวิชาบังคับ สัดส่วนของหน่วยกิตกับเวลาเรียนและการมีส่วนร่วมทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมาย เนื้อหา มีบางวิชาที่มีความซ้ำซ้อน อาจารย์ ผู้สอนมีความรู้ ความสามารถและบุคลิกลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ ด้านอุปกรณ์การเรียน สถานที่เรียน มีความเพียงพอ ในส่วนของตำราเรียนมีความไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัยการประเมินกระบวนการ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่มีการเตรียมการเรียนการสอน มีการสอดแทรกให้เห็นคุณค่า การอนุรักษ์และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม และสอนครบตามแนวการสอนในเรื่องการใช้สื่อประกอบการสอน การเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น การเสริมความรู้นอกชั้นเรียน การวัดผลและประเมินผล ความชัดเจนของเกณฑ์ การให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์ อยู่ในระดับปานกลางการประเมินผลผลิต บัณฑิตทั้งหมดมีความเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาตามจุดมุ่งหมายเฉพาะและจุดมุ่งหมายทั่วไปว่าอยู่ในระดับมาก แต่อาจารย์และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าอยู่ในระดับมากและปานกลาง

3. วรวิมล บุตรอามาตย์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินผลหลักสูตร การศึกษาแผนกวิชาไปรษณีย์ของโรงเรียน การไปรษณีย์และโทรคมนาคม ปีการศึกษา 2531-ปัจจุบัน (ระยะที่ 6) สังกัดกองการศึกษาการสื่อสารแห่งประเทศไทย สาขาวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยนเรศวร โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

การประเมินองค์ประกอบด้านปัจจัยเบื้องต้นด้านความพร้อมของอาจารย์ผู้สอนพบว่า ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนกับสำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นตรงกันว่า ความพร้อมของอาจารย์มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมี ความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความคิดเห็นว่า อาจารย์มีความพร้อมมากและปานกลางตรง กันทุกข้อด้านความพร้อมของนักเรียน พบว่า ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของนักเรียนมีความ เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง แต่ ผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็น ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับด้านความพร้อมของสิ่งประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง การเรียนการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์กับสำเร็จการศึกษา มีความคิดเห็นตรงกันว่าถึงประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในหัวข้อ ความ เพียงพอของจำนวนห้องที่ใช้สอนภาคปฏิบัติและความเพียงพอแหล่งฝึกภาคปฏิบัติที่มีคุณภาพการประเมินองค์ประกอบด้านกระบวนการด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์กับสำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นตรงกัน ว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับ ปานกลางโดยมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 โดยมีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียน การสอนมีความปานกลางตรงกันด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์กับสำเร็จการศึกษา มีความคิดเห็นตรงกันว่า การวัดประเมินผลการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ในหัวข้อการวัดผลประเมินผลมีความครอบคลุม เนื้อหาวิชา 2.3 ด้านการบริหารหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์กับสำเร็จการศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความเห็นว่าการบริหาร หลักสูตรมีความปานกลางตรงกันการประเมินองค์ประกอบด้านผลผลิตด้านการประเมินองค์ประกอบด้านผลผลิต พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ มีความคิดเห็นว่าคุณลักษณะเหมาะสมตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับปานกลางการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับการ ได้รับความรู้และการนำความรู้ความสามารถทางด้านเนื้อหาภาค วิชาการต่างๆ ไปใช้ในการปฏิบัติงาน พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษา มีความคิดเห็นว่าการได้รับความรู้มีความเพียงพออยู่ในระดับ ปานกลาง สำหรับการนำความรู้ความสามารถทางด้านเนื้อหา ภาควิชาการต่างๆ ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้นั้นมีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลางความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาที่มีต่อผู้สำเร็จการ ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการปฏิบัติงาน และบุคลิกภาพและ มนุษย์สัมพันธ์ของผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชามีความคิดเห็นว่า ความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา ในขั้นตอนการรับฝากมีความสามารถอยู่ในระดับมาก ความสามารถ ในการปฏิบัติงานในขั้นตอนการส่งต่อและการนำจ่ายมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับบุคลิกภาพในการทำงานมีความเหมาะสม ในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง

4. สุทัศน์ีย์ สุขประเสริฐ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตร แพทยศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขาการอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

ด้านบริบท อาจารย์ นิสิต และบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีความเหมาะสมในระดับมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น โครงสร้างของหลักสูตรเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ของทบวงมหาวิทยาลัย พบว่ามีจำนวนหน่วยกิตโดยรวมสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัย และโครงสร้างของหลักสูตรมิได้กำหนดหมวดวิชาเลือกเสรีไว้ อาจารย์ นิสิตและบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่าคุณลักษณะของอาจารย์และคุณสมบัติของผู้เข้าศึกษามีความเหมาะสมในระดับมาก อาจารย์มีความเห็นว่าโครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง นิสิต และบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำราเรียน สถานที่เรียนและจำนวนคนไข้ ทั้งอาจารย์ นิสิต และบัณฑิตแพทย์มีความเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ด้านกระบวนการ อาจารย์ และบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่ากระบวนการเรียนการสอน มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง นิสิตมีความเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ด้านการวัดและประเมินผล อาจารย์มีความเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก นิสิตและบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่าเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านการบริหารหลักสูตร อาจารย์ นิสิต และ บัณฑิตแพทย์มีความเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ด้านผลผลิต ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่าบัณฑิตแพทย์ เป็นแพทย์ ที่เป็นที่ยอมรับของสังคม และประสิทธิภาพของบัณฑิตแพทย์ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติงานมีความเหมาะสมในระดับมาก ส่วนด้านทักษะมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.50 พบว่า อาจารย์ นิสิต และบัณฑิตแพทย์มีความเห็นว่าด้านบริบทมีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้านปัจจัยเบื้องต้น นิสิตและบัณฑิตแพทย์มีความเห็นว่ามีความเหมาะสมสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนอาจารย์มีความเห็นไม่แตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนดด้านกระบวนการ อาจารย์และนิสิตมีความเห็นไม่แตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนบัณฑิตแพทย์ มีความเห็นว่ามีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้านผลผลิต ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตมีความเห็นว่าประสิทธิภาพของบัณฑิตแพทย์มีความเหมาะสมสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจารย์ นิสิต และบัณฑิตแพทย์ มีข้อเสนอแนะต่อหลักสูตรว่า ควรมีการจัดโครงการ อบรมสัมมนา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนให้กับอาจารย์ อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำราเรียนและสถานที่เรียน ควรจัดให้เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนและผู้สอน ควร ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้นิสิตรู้จักคิดวิเคราะห์ และแก้ปัญหาเป็น โดยให้นิสิต ได้ค้นคว้าด้วยตนเองและสนับสนุนให้มีการเรียนอย่างต่อเนื่อง ในส่วนของผู้บังคับบัญชา ของบัณฑิตแพทย์มีข้อเสนอแนะว่า บัณฑิตแพทย์ ควรมีความรู้ทางด้านทฤษฎีควบคู่กับการปฏิบัติ งานจริง และมหาวิทยาลัยควรจัด โครงการติดตามผล

บัณฑิตโดยศึกษาข้อมูลจากสภาพความเป็นจริง เพื่อได้แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องเป็นหลักสูตรที่ทันสมัยและสอดคล้อง กับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป

5. ชินวัฒน์ สิ้นธุชล (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรฝ่าย อำนวยการตำรวจ ของสถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ กองบัญชาการการศึกษา สาขา การวัดและประเมินผล การศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

การประเมินบริบทพบว่า วัดอุปสงค์ของหลักสูตร มีความสอดคล้องกับ สภาพแวดล้อมภายใน เนื้อหาสาระของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ความต้องการของผู้เรียน เกณฑ์ การวัดและประเมินผลและประโยชน์ต่องานที่ปฏิบัติในระดับมาก โครงสร้างของหลักสูตรส่วนใหญ่ มีความเหมาะสมการประเมินปัจจัยเบื้องต้น ด้านเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้ารับการอบรมมีความเหมาะสม สำหรับด้านการจัดสรรงบประมาณมีความเพียงพอการประเมินกระบวนการ ด้านการเตรียมการ หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน เทคนิคและวิธีสอนของอาจารย์ผู้สอน การวัดผลมีความเหมาะสมใน ระดับมากการประเมินผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะทั่วไป และคุณลักษณะ ทางวิชาชีพ มีความเหมาะสมในระดับมาก นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการฝึกอบรม

6. สมิง เสมียนรัมย์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ สาขา การศึกษาผู้ใหญ่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้ด้านบริบท จุดมุ่งหมายหลักสูตร หลักสูตรประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้บริหารศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอ/กิ่ง อำเภอ ครูประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพ และนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือมีความคิดเห็นต่อ ด้านบริบทของจุดมุ่งหมายหลักสูตร ประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 อยู่ในระดับมากทุกข้อยกเว้นข้อชุมชน มีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร มีความคิดเห็น อยู่ในระดับปานกลางด้านปัจจัยเบื้องต้น ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความคิดเห็นต่อ ด้านปัจจัยเบื้องต้นของโครงสร้างหลักสูตร ประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าในข้อ เนื้อหาวิชาใน หลักสูตร มีความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นข้อสามารถช่วยให้นักศึกษา นำไปใช้ ประกอบอาชีพในชีวิตประจำวันเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ข้อส่งเสริมให้นักศึกษา เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้และข้อสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ของหลักสูตร มีความคิดเห็น อยู่ในระดับปานกลางผู้บริหารศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/กิ่ง อำเภอ ครู ประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพ และนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความคิดเห็นต่อ ด้านปัจจัยเบื้องต้น ของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตร อาชีพ(ปอ.)พุทธศักราช 2533 อยู่ในระดับมากยกเว้นสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ของหลักสูตรมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางด้านกระบวนการ สภาพการเรียนการสอน ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน

จังหวัดผู้บริหาร ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/กิ่งอำเภอ ครูประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพและนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความคิดเห็นต่อกระบวนการเรียนการสอนของสภาพการเรียนการสอน อยู่ในระดับมากทุกข้อ การนิเทศติดตามผล ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นต่อการนิเทศติดตามผลอยู่ในระดับมากทุกข้อ ยกเว้น ในข้อผู้สอนได้นิเทศ แนะนำนักศึกษา เพื่อแก้ปัญหาที่พบได้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ปานกลาง ผู้บริหารศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/กิ่งอำเภอ ครูประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพ และนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความ คิดเห็นต่อการนิเทศติดตามผล อยู่ในระดับมากทุกข้อ การวัดผลประเมินผล ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นต่อการวัดผลประเมินผล อยู่ในระดับมากทุกข้อ ยกเว้น ในข้อนักศึกษามีส่วนร่วม ในการตั้งกฎเกณฑ์การวัดผลประเมินผลในรายวิชาต่าง ๆ และข้อ การให้ชุมชน หรือสถานประกอบการ มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และวัดผลประเมินผลในบางรายวิชา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ผู้บริหารศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอ/กิ่งอำเภอ ครูประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพ และนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ มีความคิดเห็นต่อการวัดผลประเมินผล อยู่ในระดับมากทุกข้อด้านผลผลิต คุณภาพของนักศึกษา ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดผู้บริหารศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/กิ่งอำเภอ ครูประจำกลุ่มประกาศนียบัตรอาชีพและนักศึกษาประกาศนียบัตรอาชีพ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความ คิดเห็นต่อการผลผลิตตามหลักสูตรประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) พุทธศักราช 2533 อยู่ใน ระดับมากทุกข้อ

7. วันเพ็ญ เทศุณทร (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรครุเทคนิคชั้นสูง พุทธศักราช 2536 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สาขาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ ประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรครุเทคนิค ชั้นสูงพุทธศักราช 2536 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใน 4 ด้านคือผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ปทส. มีความรู้ความ เข้าใจด้านบริบท อยู่ในระดับมาก และมีความคิดเห็นว่า ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากด้านกระบวนการ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และด้านผลผลิตมีผลผลิตอยู่ใน ระดับดีเมื่อจำแนกตามสถานภาพ พบว่าผู้บริหาร มีความรู้ความเข้าใจด้านบริบท อยู่ในระดับมากที่สุด และมีความคิดเห็นว่าด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก ด้านกระบวนการมีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมากและด้านผลผลิต มีผลผลิตอยู่ในระดับดีมากครูผู้สอน มีความรู้ความเข้าใจด้านบริบท อยู่ในระดับมากและมีความคิดเห็นว่า ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ด้านกระบวนการมีการปฏิบัติอยู่ใน ระดับมาก และด้านผลผลิต ผลผลิตอยู่ในระดับดีผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ปทส. มีความคิดเห็นว่า ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และด้านกระบวนการ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากเมื่อจำแนกตามสถานศึกษา

พบว่าผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ปทส. วิทยาลัย อาชีวศึกษามหาสารคามมีความรู้ความเข้าใจด้านบริบท อยู่ในระดับมาก และมีความคิดเห็นว่า ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ด้านกระบวนการ มีการปฏิบัติอยู่ใน ระดับมาก และด้านผลผลิต มีผลผลิตอยู่ในระดับดี

ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ปทส. วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี มีความรู้ความเข้าใจด้านบริบท อยู่ในระดับมากที่สุด และมีความคิดเห็นว่า ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีความเหมาะสมในระดับมาก ด้านกระบวนการ มีการปฏิบัติอยู่ใน ระดับมาก และด้านผลผลิต มีผลผลิตอยู่ในระดับดี

8. สุวรรณิ มงคลรุ่งเรือง (2540: 242) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ พ.ศ. 2533 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยใช้แบบจำลอง CIPP Model ผลการวิจัยมีดังนี้

การประเมินบริบท พบว่า วัตถุประสงค์ โครงสร้าง และเนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากการประเมินปัจจัยเบื้องต้น พบว่า สื่อการเรียนการสอน วัสดุการศึกษา สถานที่เรียนความพร้อมและศักยภาพของอาจารย์ มีความเหมาะสมในระดับมาก สำหรับคุณสมบัติของนักศึกษาพบว่ามี ความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางการประเมินกระบวนการ พบว่า กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดประเมินผลการเรียนมีความเหมาะสมในระดับมากการประเมินผลผลิต พบว่า ผลสัมฤทธิ์เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ความรู้ความเข้าใจทางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ทักษะในการปฏิบัติงานทางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ วุฒิภาวะในการทำงานและบุคลิกภาพความเป็นนักสังคมสงเคราะห์ ของผู้สำเร็จ การศึกษามีความเหมาะสมในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ โดยผู้วิจัยได้ศึกษา 2 เรื่อง โดยงานวิจัยเรื่องแรกเป็นของ ซาฟาร์ ที่ทำการศึกษาวิจัยในเรื่อง การประเมินหลักสูตรคณิตศาสตร์ของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย เมกกะตามทัศนะของผู้สำเร็จการศึกษาในช่วงปี ค.ศ. 1976-1980 และเรื่องที่ 2 เป็นของ ฮิลบุธ ทำการศึกษาวิจัยในเรื่อง การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาจิตวิทยาของวิทยาลัยมอร์นิ่งไซด์

1. ซาฟาร์ (Zafar. 1982: 1415-A-1416-A) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การประเมินหลักสูตรคณิตศาสตร์ของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย เมกกะ ตามทัศนะของผู้สำเร็จการศึกษาในช่วงปีค.ศ. 1976-1980 โดยใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลจากครุคณิตศาสตร์ที่จบการศึกษาจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ผลการวิจัยพบว่า รายวิชาคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพด้านความเป็นครุคณิตศาสตร์ของผู้สำเร็จการศึกษาสูง หลักสูตรคณิตศาสตร์นี้มีช่วยให้ครูมี ทักษะในทางบวกต่อการสอนคณิตศาสตร์ในโรงเรียน และหลักสูตรนี้

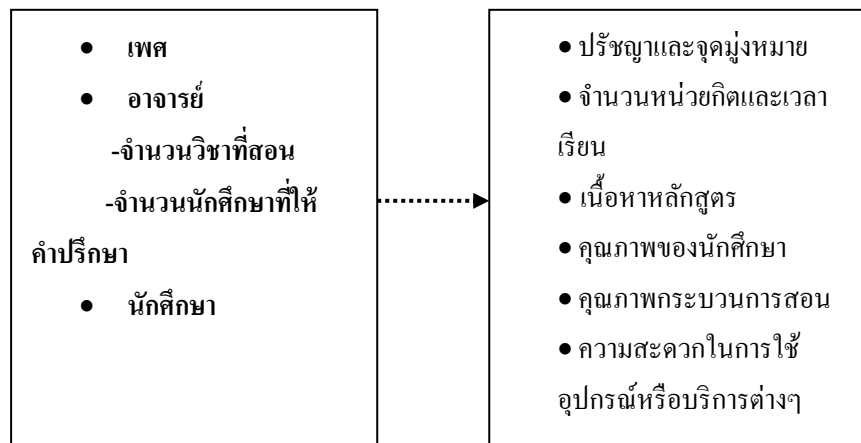
ล้มเหลวเรื่องการเน้นปัญหาทางด้านปฏิบัติ

2. ฮิลบุธ (Heibuth. 1985: 128-A) ได้ทำการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาจิตวิทยาของวิทยาลัยมอร์นิ่งไซด์ โดยรวบรวมข้อมูลด้านการประกอบอาชีพ และประเมินความสำเร็จของแผนการจัดการเรียนการสอนสาขาจิตวิทยาของสถาบัน มุ่งที่ความสามารถในการทำงานของบัณฑิต ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักศึกษามีความพร้อมและความสามารถในการทำงานประสบ

ความสำเร็จสูง เหตุผลสำคัญที่ทำให้แผนการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชานี้ประสบความสำเร็จ คือ การสอนและความรับผิดชอบอย่างเข้มงวดกวดขันของสถาบันที่มีต่อนักศึกษาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตรพบว่า หลักสูตรที่มีการสร้างหรือมีการ พัฒนาขึ้นใหม่นั้น มีความจำเป็นที่จะต้องประเมินหลักสูตรเพื่อพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งในการประเมินหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพควรจะใช้ในรูปแบบที่มีการประเมินให้ ครอบคลุมตลอดหลักสูตร ซึ่งเป็นรูปแบบการประเมินแบบช่วยตัดสินใจโดยใช้แบบจำลองชิปปี้ เป็น รูปแบบการประเมินที่เน้นการประเมินในทุกด้านของหลักสูตร จึงเป็นการทำประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย เป็นอย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะประเมินหลักสูตร โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบจำลอง ชิปปี้ (CIPP MODEL) (Stufflebeam,2003) เพราะเป็นรูปแบบการประเมินผลที่สามารถให้ข้อมูลทั้ง ระบบโดยการวิจัยครั้งนี้ พิจารณาการประเมิน 6 องค์ประกอบ ได้แก่ ค่ายบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้าน กระบวนการ ด้านประสิทธิผล ด้านด้านผลกระทบ และด้านความยั่งยืน นักศึกษา บัณฑิต ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ผู้สอน ผู้ประสานงานในโครงการ เพื่อนร่วมงาน อาจารย์นิเทศการศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปเป็นกรอบความคิดในการวิจัยได้ดังภาพ ที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย